

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ποῦ τὴν γράφει ὁ ΣΟΥΡΗΣ

Ο ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα
μιά φορά θὰ βγαίνει μόνο.
Συνδρομὴ μὲς 'στὴν Ἑλλάδα
δραχμαῖς ἕξη γιὰ τὸ χρόνο.
'Αλλὰ γιὰ τὰ ἔξω μέρη
δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ
ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Τρία φύλλα σὰν κρατῆς,
ἕγινες συνδρομητῆς.
'Ενα φύλλο μιά πεντάρα,
δύο φύλλα μιά δεκάρα.

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ· ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, τοῦ 'Απρίλ' εἰκοσιτρεῖς,
Τῶνομα τοῦ Βασιλεῖς μας... νὰ τὸν χαίρει' ἡ πατρίς.

'Στὸ τέσσερα ἐφθάσαμε,
κί' ἀκόμη δὲν τὰ 'χάσαμε.

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ — ΠΑΝΗΓΥΡΙΑ

Τί μεγάλα πανηγύρια, τί ἀντάμικοι χοροί!
τί τραπέζια, τί τραγούδια, τί λεβένταις λιγεροί!
'Εκουράσθηκε τὸ ἔθνος νὰ τραβάῃ κουμπουριαῖς,
ἐκουράσθηκε νὰ τρώῃ καὶ νὰ σφίγγῃ ποτηριαῖς,
ἐκουράσθη νὰ φιλεῖται, ἐκουράσθη νὰ φιλῇ,
ἐκουράσθη ἀπὸ τόσας εὐτυχίας καὶ καλῇ.

Ἴπποδρόμιο μεγάλο 'στῆς Κολώναις μας ἐκεῖ
μὲ βαρβάταις Ἀμαζόνες καὶ ἀλέγρα μουσική,
μὰ κοντὰ εἰς τὰλλα ἔχει κί' ἓνα γαῖδαρο καλὸ
μ' ἐξυπνάδα καὶ μὲ γινῶσι, ποῦ τὸν λένε **'Ριγκολώ·**
κί' οἱ Ῥωμηοί, ὅπου δὲν παύουν τοὺς γαῖδαρους ν' ἀγαποῦν,
Γελά σου, γαῖδαρε, φωνάζουν, καὶ τὰ χέρια τους κτυποῦν.

'Στὴν πλατεῖα τῆς Τραπεζῆς ἄλλο θαῦμα σοβαρό!
ἐκεῖ στέκει ἓνα φεῖδι τῆς Ἰνδίας φοβερό.
Δὲν δαγκάνει ὅπως ἄλλα, μὲς 'στὰ μάτια σὲ κυττᾷ,
κί' ἂν ἀπάνω σου χημῆξῃ, θὰ 'στὸ κάμῃ χωρατῆ.
Μὰ τί θαύματ' ἀλήθεια, τί χαρὰ γιὰ μᾶς κρυφὴ!
ἐδῶ φεῖδια δίχως δόντιν, ἐκεῖ γαῖδαροι σοφοί.

Σὲ μιά τέτοια νευροσπάστων καὶ ἀλόγων ἐποχὴ
δὲν 'μπορεῖ κανεὶς νὰ λέγῃ πῶς τὸ ἔθνος δυστυχεῖ.
Σὰν βροχὴ 'στὴ Ῥωμῆσύνῃ τὰ καλὰ κατρακυλοῦν,
καὶ θηρία ἡμερεύουν καὶ τετράποδα 'μιλοῦν,
καὶ ὁ κύριος Τρικουπῆς γιὰ τὴν πόση προκοπὴ
μὲ τὰ δύο σταυροκοπεῖται καὶ δὲν ξέρεῖ τί νὰ 'πῇ.

Εἰς τῆς Τράντα Δύο Κολώναις ἄλλη πάλι τελετὴ,
ἐπλημμύρησε ὁ κόσμος, καὶ πατεῖται καὶ πατεῖ.
'Εκεῖ φέσια καὶ τελάχια καὶ κορίτσια διαλεκτά,
ἐκεῖ στέκουν τὰ Μουσεῖα πέρα πέρα ἀνοιχτά,
κί' οἱ φιλόσοφοι βραχάδες εἰς τ' ἀρχαῖα στικατοῦν,
καὶ τὴν δόξαν τῶν προγόνων μὲ εὐλάβεια κυττοῦν.

Ἦθε δὲ κί' ὁ ἡγεμόνας τῶν Βουλγάρων μὲ χάρις,
κί' ἔγινε εἰς τὸ Παλάτι πρὸς τιμὴν του συναρῆ.
Καὶ γι' αὐτὸν ἀνάψαν ὅλα τῆς Αὔλης τὰ μαγεῖριά,
καὶ θὰ κάνουμ' ὅπως λένε καὶ μ' αὐτὸν συμπεθεριά·
ἂν κί' αὐτὸ τὸ νέο γίνῃ 'στὴν Ἑλλάδα μας καλὸ,
ἀπὸ τὴν πολλὴν χαρὰ μας θὰ μᾶς στοίψῃ τὸ μυαλό.

Μὰ καὶ σήμερα μεγάλη μᾶς χαίρετ' ἔσται γιορτή,
μὰ καὶ σήμερα παράτα καὶ κανόνια καὶ στρατοί.
Ἐτύχε κι' ὁ Ἅγιος Γεώργιος 'στὴς χαραῖς τῆς Πασχαλίδας,
μ' αὐτὸν σήμερα γιορτάζει κι' ὁ καλὸς μας βασιλεὺς,
καὶ κατὰστραφτε 'στ' ἀμάξι βουτηγμένος 'στὸ σταυρό,
κι' ὁ συμπεθέρος καθόταν 'στὸ δεξιὸν τοῦ τοῦ πλευροῦ.

Ἐ! λοιπὸν εἰς τὸ ποδάρη ἡ Ἑλλάς ἄς σηκωθῇ,
καὶ ζωὴ 'στὸν βασιλεὺς μας καὶ τιμαῖς ἄς εὐχρηθῇ.
οἱ διαδοχοὶ τοῦ θρόνου νὰ μᾶς γίνουν ἐκαστό,
νὰ μὴν ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ στόλο καὶ στρατό,
πάντα γλέντια, πανηγύρια καὶ παρτάις καὶ χοροὺς,
κι' ὅχι πιά ἐπιστρατεῖαις καὶ πολέμους τρομεροὺς.

Φωταῖς, κλεψαῖς, μαλλώματα, καὶ μασκαροκαμώματα.

Μοῦ γράφουν ἀπ' τὸ Πόρτ-Σαϊδ μεγάλας ιστορίας,
μαλλώματα, κτυπήματα, φωναῖς καὶ φασαρίες.
Τὴν ὥρα ὅπου ἤθελαν οἱ Ἕλληνες 'στὴν στρατὰ
νὰ κάψουν τὸν ἀχρὺν Ἰούδα μὲ παρτάι,
καμπόσοι Στρατάρχες προβάλλουν μὲ νεμποῦτι,
καὶ «μὴ τὸν κάψετε, Ῥωμηοί, φωνάζουν, τὸν Τσιφούτη.»
Ἐμεῖς δὲ νὰ τὸν κάψουμε, οἱ Ἕλληνες τοὺς λένε,
καὶ 'στὸν Ἰούδα πέφτουν μὲ φόρα καὶ τὸν καίνε.
Ἀλλὰ γι' αὐτὸ τὸ κάψιμο θυμόνουν οἱ Φελλάχοι,
θυμόνουν καὶ οἱ Ἕλληνες οἱ Μακρωνομάχοι,
καὶ μὲ τὰ λόγια ἐξαφνα τσακόνονται 'στὰ χέρια,
καὶ βγάζουν ἀπ' τὸν κόρφο τοὺς κουμπούριας καὶ μαχαίρια,
κι' ἀκούονται κτυπήματα, φωναῖς, ἀντάρα, κρότοι,
καὶ πόλεμος ἀνοίγεται γιὰ τὸν Ἰσκαριώτη.
Ἐνας 'δικὸς μας μοναχὰ μὲ εἰκοσι μαλλόνει,
ἄλλος πενήντα 'στὴν σειρά Φελλάχους μαχαίρονει,
αὐτὸς μὲ τὸ μπαστοῦνι τοῦ κεφαλῆα κάνει πῆταις,
ἐκεῖνος μ' ἓνα γρόθο τοῦ ἀνοίγει πέντε μύταις,
κι' ἀπὸ βλαστήμιας καὶ βοῇ τὸ Πόρτ-Σαϊδ γεμίζει,
ἡ Ἀραπιά ἀνάσκελα καὶ μπρούμυτα μουγκρίζει,
καὶ μ' αἶμα βράφονται τ' αὐγὰ καὶ ὄχι μὲ κρεμέζι...
ἀλλ' ὅμως πέρνουν μυρωδιὰ κι' οἱ φίλοι μας Ἐγγλέζοι,
καὶ δὲς τοῦ τοῦ; Ἀράπηδες ἀλύπητα κτυποῦνε.
Ἐγγλέζοι κι' Ἕλληνες μαζί τοὺς στρώνουν 'στὸ κυνήγι,
καὶ οἱ Φελλάχοι τὰχσαν καὶ ὅπου φύγη φύγη.
Λοιπὸν καὶ πάλιν ἡ Ἑλλάς ἐνίκησε μονάχη,
καὶ πάλι ἐθριάμβευσαν οἱ Σαλαμινομάχοι,
κι' ἡμέρεψε ἡ Ἀραπιά ἐμπρός μας σὰν ἀρκουῖδα.
κι' ἄς ἔχουν δόξα καὶ τιμὴ τὰ γένεια τοῦ Ἰούδα,
ποῦ ἔγιναν ἡ ἀρομή καὶ πάλι νὰ πιαστοῦμε,
καὶ πάλι τῶν προγόνων μας βλαστήρια νὰ φανοῦμε.

Μοῦ γράφουν νόστιμα πολλὰ κι' ἀπ' τὸν Περαιὰ κάτω
γιὰ τὴ φωτιά ποῦ ἔγινε τὴ νύκτα τὸ Σαββάτο.
Οὔτε κλητῆρας ἔτρεξε βοήθεια νὰ δώσῃ,
οὔτε πολίτης 'βρέθηκε τὸ χέρι νὰ σηκώσῃ.
μέσα 'στῆς σπίθαις ἔτρεμε καθέννας νὰ πηδήσῃ,
καὶ ἡ φωτιά ἐπρόσμεναν μονάχη τῆς νὰ σβύσῃ.
Ἀλλὰ δὲν πρέπει καὶ γι' αὐτὸ νὰ παραξενευθῇτε,
καὶ τέτοιοι εἶναι ὁ Ῥωμηός, καλοὶ μου συμπολίται.
Καὶ στάκτη τοῦ γειτόνου τοῦ τὸ σπητικὸ ἂν γίνῃ,
ἐκεῖνος τὸ ραχάτι τοῦ καθόλου δὲν τὰφίνει,
κι' ἐνθ' ὁ συμπολίτης τοῦ βοήθειαν τοῦ φωνάζει,
μὲ τοῦ γειτόνου τὴ φωτιά αὐτὸς διασκεδάσει.
Ἀλλ' ἄς τὰφίσουμε αὐτά, κι' ἄς ἔλθουμε εἰς ἄλλα...
μέσα 'στὸ τόσο πατιρντὶ κι' ἀπάνω 'στὴν τρεχάλα,
καμπόσοι ἀπλοχέρηδες, 'δικοί μας κουβαρντάδες,
κρυφὰ κρυφὰ κατὰκλεψαν τῶν Ῥώσων τοὺς κουβάδες,
ποῦ εἶχανε γιὰ τὴ φωτιά ἀπ' τὰ βυρῶρια φέρει...
δὲν 'βρήκαν ἄλλο τίποτα νὰ βάλλουν εἰς τὸ χέρι.
Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ σὲς βεβαιῶ, καὶ ὅποιος δὲν πιστεύει,
ἄς κατεβῇ 'στὸν Περαιὰ νὰ 'δῇ πῶς ἀληθεύει.

Εἰς τὸν Δελιγγάνη, ποῦ ταξείδρα κάνει.

Πῆγες εἰς τὴν Πάτρα μὲ τὸ κόμμα ὅλο,
καὶ τιμὴ μεγάλη σοῦγινε 'κεῖ πέρα.
πῆς καὶ σὺ νὰ παίξῃς εἰς τὰ ἔξω βόλο,
καὶ νὰ πάρῃς 'λίγο καθαρό ἄερα.
Εὐχομαι νὰ εὕρῃς ἡσυχὸ γαλὸ...
φίλε Θεοδωράκη, σὺρε 'στὸ καλὸ.
Ὅλο σου τὸ ἄχτι εἰς τὰ ἔξω βγάλε,
καθεμὶα πέτρα ἄς σοῦ γίνῃ βῆμα,
ὅ,τι κι' ἂν 'μπορῇς τοῦ Τρικουπὴ ψάλλῃ,
κι' ἄς λυσσάξῃ ὅλους ἡ χρυσὴ σου λίμα.
Λέγε ὅ,τι σοῦρῃ μέσα 'στὸ μυαλό...
φίλε Θεοδωράκη, σὺρε 'στὸ καλὸ.

Κι' ἄμα ἡ 'δική σου γλῶσσα ἀποστάσῃ,
ἄς ἀρχίσουν τότε οἱ ἐννιά σου φίλοι,
ὁ Μωριάς μὲ λόγια νὰ κατὰχορτάσῃ,
καὶ σ' ἐμᾶς μὲ λόγια νὰ σὲ ξαναστελῇ.
Πούλησε εἰς ὅλους νοῦ μὲ τὸ κοιλό...
φίλε Θεοδωράκη, σὺρε 'στὸ καλὸ.

Καὶ 'στῆς Ὀλυμπίας πῆγαινε τὸ χῶμα,
γιὰ νὰ 'δῇς τοῦ Σλήμαν τὰς ἀντακαρδίας,
ν' ἀρχαιολογήσῃς μ' ὅλο σου τὸ κόμμα,
καὶ μὲ νέες γνώσεις νὰ ἔλθῃς σοφάς.
Φέρε μας κι' ἀρχαῖα, σὲ παρακαλῶ...
φίλε Θεοδωράκη, σὺρε 'στὸ καλὸ.

Σ' εὐχομαι 'στὰ ἔξω νὰ καλοπεράσῃς,
ὁ καθέννας λόγῳ νὰ σοῦ ἀπαγγεῖλῃ,
ἄδικα τοὺς τόσους καύλους νὰ μὴ χάσῃς,
καὶ νὰ γίνουν δέκα εἰς ἓνα σου φίλοι.
Φίλε Θεοδωράκη, σὺρε 'στὸ καλὸ,
καὶ 'στὸ γυρισμὸ σου σὲ γλυκοφιλῶ.

Περικλέτος, Φασουλῆς, ὁ καθέννας σεβνταλῆς.

Φ. Καλῶς σὲ 'βρήκα, Περικλῆ...
Π. Σικτίρ ἀπὸ 'δῶ πέρα.

Φ. Γιατί θυμόνεις, μάτια μου;
Π. Για τὴν κακὴ σου μέρα.

Κι' ἐγὼ ἐπῆρα σὰν σταχτὸς τῆς Τράπεζας λαχεῖα,
ἀλλὰ καὶ πάλι, Φασουλῆ, μὲ ἄρῃσαν 'στὰ κρύα.
Φ. Μὲ τὰ σωστά σου 'πίστεψες καὶ σὺ πῶς θὰ κερδίσῃς;
μὲ τὰ λαχεῖα, μάθε το, ποτὲ δὲν θὰ πλουτίσῃς.

Π. Ἄνθρωπε νὰ γίνῃς πλούσιος, μὰ πρέπει νάχῃς μοῖρα.
δὲν εἶδες πῶς ἐκέρδισε μιὰ δούλα ἀπ' τὴ Σύρα;
Φ. Μὰ εἶναι δούλα τ' Ἀζελού, κι' ὁ Ἀζελός θὰ ξέρῃς,
πῶς λέγεται καὶ Πρόξενος Τουρκίας καὶ παγκέρῃς.

Κι' ὅποιος δουλεύει τοὺς τρῆκους κερδίζει καὶ λαχεῖα,
θαρρεῖς πῶς καὶ 'στὸς δούλους των κολλοῦν τὴν εὐτοχίαν.
Π. Τώρα κι' ἐκεῖνη θὰ γενῇ σὰν τὸν ἀφεντικὸ τῆς.
Φ. Χαρὰ σ' ἐκεῖνον, ποῦτυχε νὰ κἀν 'ξάδερφό τῆς!

Π. Θὰ δώσῃ δέκα φάσκελα κι' αὐτὴ 'στὸ νεροχῦμα,
ποζάτη νύφη θὰ γενῇ καὶ θὰ σηκώσῃ μύτη.
Φ. Χαρὰ σ' ἐκεῖνον, ποῦτυχε νὰ κἀν 'ξάδερφό τῆς!

Π. Θὰ δώσῃ δέκα φάσκελα κι' αὐτὴ 'στὸ νεροχῦμα,
ποζάτη νύφη θὰ γενῇ καὶ θὰ σηκώσῃ μύτη.
Φ. Χαρὰ σ' ἐκεῖνον, ποῦτυχε νὰ κἀν 'ξάδερφό τῆς!

Π. Θὰ δώσῃ δέκα φάσκελα κι' αὐτὴ 'στὸ νεροχῦμα,
ποζάτη νύφη θὰ γενῇ καὶ θὰ σηκώσῃ μύτη.
Φ. Χαρὰ σ' ἐκεῖνον, ποῦτυχε νὰ κἀν 'ξάδερφό τῆς!

Π. Θὰ δώσῃ δέκα φάσκελα κι' αὐτὴ 'στὸ νεροχῦμα,
ποζάτη νύφη θὰ γενῇ καὶ θὰ σηκώσῃ μύτη.
Φ. Χαρὰ σ' ἐκεῖνον, ποῦτυχε νὰ κἀν 'ξάδερφό τῆς!

Π. Θὰ δώσῃ δέκα φάσκελα κι' αὐτὴ 'στὸ νεροχῦμα,
ποζάτη νύφη θὰ γενῇ καὶ θὰ σηκώσῃ μύτη.
Φ. Χαρὰ σ' ἐκεῖνον, ποῦτυχε νὰ κἀν 'ξάδερφό τῆς!

Π. Θὰ δώσῃ δέκα φάσκελα κι' αὐτὴ 'στὸ νεροχῦμα,
ποζάτη νύφη θὰ γενῇ καὶ θὰ σηκώσῃ μύτη.
Φ. Χαρὰ σ' ἐκεῖνον, ποῦτυχε νὰ κἀν 'ξάδερφό τῆς!

Π. Θὰ δώσῃ δέκα φάσκελα κι' αὐτὴ 'στὸ νεροχῦμα,
ποζάτη νύφη θὰ γενῇ καὶ θὰ σηκώσῃ μύτη.
Φ. Χαρὰ σ' ἐκεῖνον, ποῦτυχε νὰ κἀν 'ξάδερφό τῆς!

Π. Θὰ δώσῃ δέκα φάσκελα κι' αὐτὴ 'στὸ νεροχῦμα,
ποζάτη νύφη θὰ γενῇ καὶ θὰ σηκώσῃ μύτη.
Φ. Χαρὰ σ' ἐκεῖνον, ποῦτυχε νὰ κἀν 'ξάδερφό τῆς!

Π. Θὰ δώσῃ δέκα φάσκελα κι' αὐτὴ 'στὸ νεροχῦμα,
ποζάτη νύφη θὰ γενῇ καὶ θὰ σηκώσῃ μύτη.
Φ. Χαρὰ σ' ἐκεῖνον, ποῦτυχε νὰ κἀν 'ξάδερφό τῆς!

Π. Θὰ δώσῃ δέκα φάσκελα κι' αὐτὴ 'στὸ νεροχῦμα,
ποζάτη νύφη θὰ γενῇ καὶ θὰ σηκώσῃ μύτη.
Φ. Χαρὰ σ' ἐκεῖνον, ποῦτυχε νὰ κἀν 'ξάδερφό τῆς!

Π. Θὰ δώσῃ δέκα φάσκελα κι' αὐτὴ 'στὸ νεροχῦμα,
ποζάτη νύφη θὰ γενῇ καὶ θὰ σηκώσῃ μύτη.
Φ. Χαρὰ σ' ἐκεῖνον, ποῦτυχε νὰ κἀν 'ξάδερφό τῆς!

Φ. Ἀ! ἔπρεπ' ὁ ἀφεντικὸς τοῦ νεκροῦ νὰ τὸν ξαπλώσῃ,
κι' ἔτσι σωστὴ ἐκδίκησι εἰς τὴν τιμὴ νὰ δώσῃ.

Π. Μοῦ φαίνεται πῶς ἔχασε ὁ κόσμος τὸ θεὸ του...
εἶδες ἐκεῖ ἀθόρυβοι!... ἐμπρός 'στ' ἀφεντικὸ του
νὰ 'πῇ πῶς τὸν ἀτίμασε;

Φ. Μὰ μπράβο τοῦ Ἀσλάνη!
Σὰν ἐκδικητὴς ἡ τιμὴ, νομίζω πῶς δὲν χάνει.

Καὶ μάλιστα σὲ τοῦτα μας τ' ἀφωρισμένα χρόνια,
ποῦ εὐκολὰ ντροπιάζονται καλύβια καὶ σκλόνια,
ὁποῦ τοῦ μακρύου Σατανᾶ τὰ σουβλερὰ στολίδια
κατὴντησαν γιὰ τοὺς πολλοὺς καμάρη καὶ παιχνίδια,

ποῦ ἡ κυρία τοῦ συρμού τὰ ἔχουνε γιὰ γλέντι,
ποῦ καὶ οἱ δούλοι πέρνουνε τὸν τόπο τοῦ ἀφεντικῆς,
νὰ 'δῇ κανέναν ἀνθρώπο 'στ' ἀλήθεια νὰ θυμώσῃ,
καὶ τῆς τιμῆς τοῦ τὸν φονιά νὰ θέλῃ νὰ σκοτώσῃ,

ἔμπορὶς γι' αὐτὸ νὰ μὴ χαρῇ, νὰ μὴ τὸν συμπαθήσῃς,
κι' ἂν ἐσθυσε καὶ μιὰ ζωὴ νὰ μὴ τὸν συγχωρήσῃς;

Π. Βουθάσου καὶ μ' ἐσκοτίσες... κατὰ διαβόλου σὺρε,
κι' ἡ λυσσασμένη γλῶσσά σου κατὰφορο ἐπῆρε.

Φ. Συνείθισε ἡ γλῶσσά μου νὰ τρέχῃ σὰν ψαλλίδα.
Π. Στου ἡγεμόνος, Φασουλῆ, τὴν τελετὴ δὲν σ' εἶδα.

Φ. Πῶς δὲν μὲ εἶδες;... ἤμουνα εἰς τὸν Περαιὰ κάτω,
κι' ἐπρόσμενα μήπως φανῇ τὸ Τσούσκο φουσάτο.

Ἀλλ' ὅμως Τσούση μούτσουνο δὲν 'πρόβαλλε κανένα,
ἀλλοιῶς θὰ ἐξεμπερδύει πολὺ κακὰ μ' ἐμένα.

Π. Μορὲ δὲν εἶδες, Φασουλῆ... ὡς πέρα 'στὸ Παλάτι
ὅλ' οἱ Ῥωμηοὶ τὸν ἐβλεπαν μὲ ἀγριεμένο μάτι.

Θαρρεῖς πῶς δὲν ἤθελε κανεὶς νὰ τὸν κυττάξῃ,
κι' ἂν ὁ 'δικὸς μας βασιλεὺς δὲν ἦτανε 'στ' ἀμάξι,
γέρι Ῥωμηοῦ δὲν θὰ βγαζέ 'στὸν Βούλγαρο καπέλο;
κι' ἐγὼ τὸν ἐχαίρετ' ἔσται, ἀλλὰ χωρὶς νὰ θέλω.

Φ. Ἀμὰ τὸ θαρρεῖς;... πῶς φίλος μας θὰ γίνῃ μὲ τὸ ζόρι;
Π. Μοῦ λέν πῶς θὰ τοῦ δώσουνε τοῦ Γεωργίου μας τὴν κόρη.

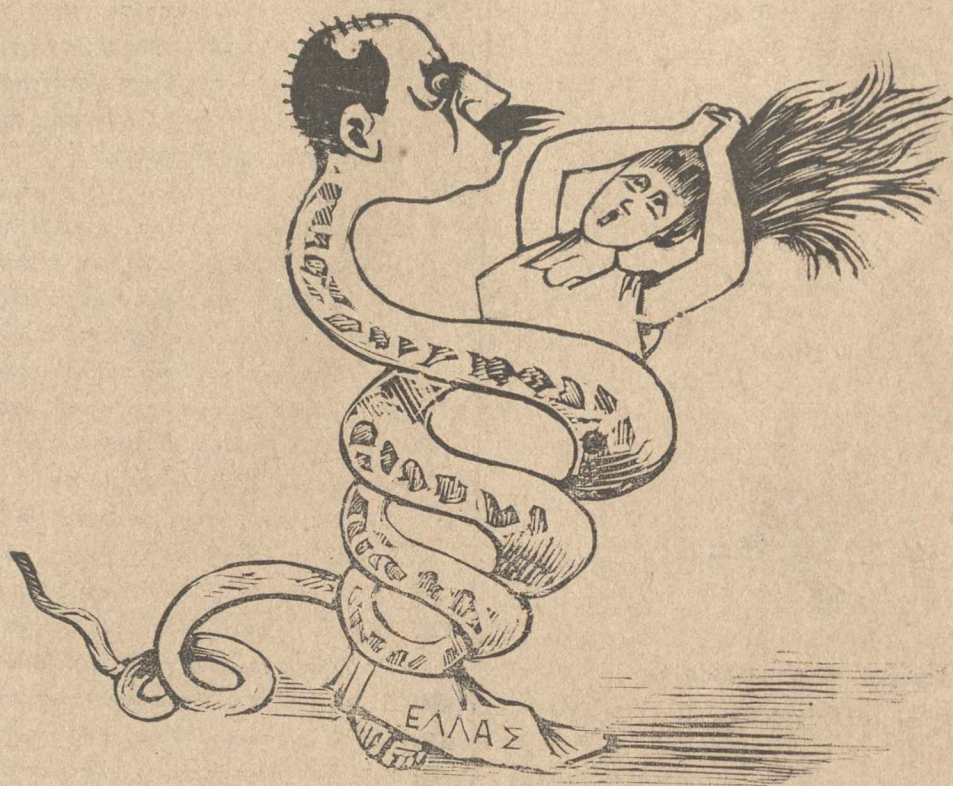
Φ. Τέτοιον φαγεῖ ὁ Βούλγαρος ποτὲ τοῦ δὲν τὸ πρῶγει...
δὲν κάνουμε μὲ Τσούσηδες κι' ἐμεῖς σαγαλοῦμε.

Π. Ἐγὼ σοῦ λέω πῶς 'μπορεῖ καὶ αὐτὴ νὰ μᾶς τὴν πάρῃ.
Φ. Ἐγὼ σοῦ λέω δὲν 'μπορεῖ...
Π. Ὅσοι λοιπὸν στηλιάει.

Κι' ἐγὼ γὰρ ἓνα γάμο
δυσὸ στέχους θὲ νὰ κάμω.

Νέος νόστιμος κι' ἀφράτος, ὁ Πετράκης Μυρογενῆς,
μὲ μακρὸ σπαθὶ 'στὴ μέση καὶ μὲ χίλια δυὸ καλὰ,
προχθὲς βράδυ σ' εἶαν κινλο συντροφιάς χαριτωμένης
ἐνυμφεύθη τὴν ὡραίαν Ἰωάννην Μεσσαλῆ.

Τέτοιον εὐμορφὸ ζευγάρη κι' ὁ Ῥωμηὸς μὲ βόδα βραίνει,
κι' εἶθε σὰν τὸν πρῶτο μῆνα ἡ ζωὴ των νὰ διαβαίνῃ.

Αὐτὸ τὸ νέο φεῖδι καθόλου δὲν ὁμοιάζει
μ' ἐκεῖνο ὅπου στέκει ἀντίκρυ τῆς Τραπεζῆς,
τῇ Ῥωμηοσύνῃ ὅλη τὸ στόμα του τρομάζει,
καὶ δὲν ἔμπορὲς μαζί του ἀξένοιαστος νὰ παίζη.

Κι' ἐγὼ συγχαρητήρια θερμότατα θὰ κάνω
'στὸν νέο δικηγόρο μας Γιαννόπουλο τὸν Πάνο.
Τοῦ εὐχομαι νὰ τὸν ἰδῶ καὶ Ἀρειοπαγίτη,
καὶ ν' ἀποκτήσῃ πενθερὸ κανένα Τραπεζίτη.

**Ἀσφάλεια καὶ τάξις,
ποῦ εἶναι νὰ τρομάξῃς.**

Κακούργημα μεγάλο, βαρὺ, τρομακτικὸ
μᾶς γράφει τὸ Δελτίο τὸ Ἀστυνομικόν.
Ἐνας τρελλὸς μὲν γάτα ἐλάδωσε στακτιά,
καὶ γὰρ νὰ κάνῃ γούστο τῆς ἐβάλλε φωτιά,
κι' ἡ γάτα πέρνει δρόμο, ἐδῶ κι' ἐκεῖ τρυπώνει,
καὶ ὅλαις 'στὸ ποδᾶρι τῆς γειτονιαῖς σηκώνει.
Τὴν βλέπουν κι' οἱ κλητῆρες, τὰ πρῶτα παλληκάρια,
κι' ἀμέσως τὰ σπαθιά των πετοῦν ἀπ' τὰ φικάρια,
καὶ χύνονται σ' ἐκείνη μ' ὀρμὴ καὶ λύσσα τόση,
καὶ πολεμοῦν ποῖος πρῶτος τὴ γάτα νὰ σκοτώσῃ.
Ἄιντε κι' ἐδῶ τὴν ἔχουν, ἄιντε κι' ἐκεῖ τὴν ἔχουν,
εἰς τὴν Ἀστυνομία κοντὰ τὴν ἀπαντέχουν,
καὶ τότε νάσου ἕνας μὴ σπαθιά τῆς δίνει,
καὶ — ὦ θυμᾶτων θυμᾶ! — 'στὸν τόπο τὴν ἀφίνει,

κι' ἐκοίτετο ἡ γάτα ἀνάμεσα τῶν δρόμων,
πρὸς δόξαν Κοσσονάκου, κλητῆρων κι' Ἀστυνόμων.

Εἶδης τελευταία... μέσα σὲ μία στράτα
ἐτσάκωσαν ἐκεῖνον, ποῦ ἔκαψε τὴ γάτα.

Ἦλθαν κι' ἡ εὐμορφὰς Σμυρνιαῖς μὲ ἔρωτα 'στὰ χεῖλη
μὲ μᾶς νὰ κάμουν τὴν Λαμπρή, μὲ μᾶς νὰ μεταλάβουν
καὶ σὰν νὰ μὴ μᾶς, ἔφθανε ἡ ζέστη τοῦ Ἀπρίλη,
τώρα μᾶς ἤλθανε κι' αὐταῖς τὰ νεῦρα μας ν' ἀνάβουν.

Λοιπὸν καλῶς ὄρισται, τῆς Σμύρνης Νεραῖδες,
κι' ἐλάτε νὰ σᾶς ἔχουμε γὰρ πάντα συντροφιά.
Κοντὰ σας θε' ν' ἀνθίζουνε κι' ἡ ἄλλαις Ἑλληνίδες,
γιατὶ θὰ πέρουν ἀπὸ σας ὅλη ἡ εὐμορφιά.

Τοῦ **Ρωμηοῦ** μᾶς τὸ γραφεῖο
μὲς 'στοῦ Παπαλεξανδρῆ
εἶναι τὸ τυπογραφεῖο.
συνταρᾶ μὲ μανδρί,
μὲ τοὺς Ἀρμούς Θεοδώρους,
καὶ μὲ κληροῦς τορναδόρους.